

Egzaminy wstępne 2025.

**Teksty ustaw z zaznaczeniami.
Aplikacje adwokacka
i radcowska + dostęp do
testów online**

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

1. Prawo wekslowe

(wyciąg)

Art. 1 [Treść]

Weksel trasowany zawiera:

- 1) nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) polecenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) nazwisko osoby, która ma zapłacić (trasata);
- 4) oznaczenie terminu płatności;
- 5) oznaczenie miejsca płatności;
- 6) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 7) oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksłu;
- 8) podpis wystawcy weksłu.

Art. 2 [Brak niektórych cech]

Nie będzie uważany za weksel trasowany dokument, któremu brak jednej z cech, wskazanych w artykule poprzedzającym, wyjąwszy przypadki, określone w ustępach następujących.

Weksel bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem.

W braku osobnego oznaczenia, miejsce, wymienione obok nazwiska trasata, uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania trasata.

Weksel, w którym nie oznaczono miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu, podanem obok nazwiska wystawcy.

Art. 3 [Na własne zlecenie]

Weksel może być wystawiony na własne zlecenie wystawcy.

Trasatem może być sam wystawca.

Weksel może być wystawiony na rachunek osoby trzeciej.

Art. 4 [Miejsce płatności]

Weksel może być płatny w miejscu zamieszkania osoby trzeciej, bądź w miejscowości, w której trasat ma miejsce zamieszkania, bądź w innej miejscowości.

Art. 5 [Odsetki]

W wekslu, płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, może wystawca zastrzec oprocentowanie sumy wekslowej. W każdym innym wekslu zastrzeżenie takie uważa się za nienapisane.

Stopa odsetek powinna być określona w wekslu, w braku jej określenia zastrzeżenie oprocentowania uważa się za nienapisane.

Odsetki biegną od daty wystawienia weksłu, jeżeli nie wskazano innej daty.

Art. 6 [Suma wekslowa]

Weksel, w którym sumę wekslową napisano literami i liczbami, w razie różnicy ważny jest na sumę, napisaną literami.

W razie różnicy sum, napisanych kilkakrotnie literami lub kilkakrotnie liczbami, weksel jest ważny na sumę mniejszą.

Art. 7 [Nieważne podpisy]

Jeżeli na wekslu znajdują się podpisy osób, niezdolnych do zaciągania zobowiązań wekslowych, podpisy fałszywe, podpisy osób nieistniejących albo podpisy, które z jakiegokolwiek innej przyczyny nie zobowiązują osób, które weksel podpisały lub których nazwiskiem weksel został podpisany, nie uchybia to ważności innych podpisów.

Art. 8 [Rzekomy przedstawiciel]

Kto podpisał weksel jako przedstawiciel innej osoby, nie będąc umocowanym do działania w jej imieniu, odpowiada sam wekslowo, a jeżeli zapłacił, ma takie same prawa, jakieby miała osoba, której jest rzekomo przedstawicielem. Zasady te stosuje się również do przedstawiciela, który przekroczył granice swego umocowania.

Art. 9 [Odpowiedzialność wystawcy]

Wystawca odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksłu.

Od odpowiedzialności za przyjęcie wystawca może się zwolnić; zastrzeżenie, którym wystawca zwalnia się od odpowiedzialności za zapłatę, uważa się za nienapisane.

Art. 10 [Weksel *in blanco*]

Jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartem porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Art. 11 [Przeniesienie weksła]

Weksel można przenieść przez indos, chociażby nie był wystawiony wyraźnie na zlecenie.

Jeżeli wystawca umieścił w wekslu wyrazy „nie na zlecenie” lub inne zastrzeżenie równoznaczne, można przenieść weksel tylko w formie i ze skutkami zwykłego przelewu.

Weksel można indosować również na trasata bez względu, czy przyjął on weksel, czy nie, a także na wystawcę lub na każdą inną osobę, wekslowo zobowiązaną. Osoby te mogą weksel dalej indosować.

Art. 11a [Zastrzeżenie „nie na zlecenie”]

Weksel wręczony przedsiębiorcy w rozumieniu art. 43¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509) w celu spełnienia lub zabezpieczenia wierzytelności, która wynika z umowy zawartej z konsumentem w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, powinien zawierać zastrzeżenie „nie na zlecenie” lub inne równoznaczne.

W razie przyjęcia przez przedsiębiorcę weksła, o którym mowa powyżej, niezawierającego zastrzeżenia „nie na zlecenie” lub innego równoznacznego i przeniesienia takiego weksła na inną osobę przedsiębiorca jest zobowiązany do naprawienia poniesionej przez wystawcę weksła szkody przez zapłatę weksła. Taka odpowiedzialność przedsiębiorcy względem wystawcy weksła istnieje także, gdy weksel znalazł się w posiadaniu innej osoby wbrew woli przedsiębiorcy.

Przedsiębiorca jest zobowiązany niezwłocznie po spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z konsumentem zwrócić weksel jego wystawcy.

2 Art. 12 [Treść indosu]

Indos powinien być bezwarunkowy. Warunki, od których uzależniono indos, uważa się za nienapisane.

Indos częściowy jest nieważny.

Indos na okaziciela jest równoznaczny z indosem *in blanco*.

Art. 13 [Forma; *in blanco*]

Indos powinien być napisany na wekslu lub na złączonej z nim karcie dodatkowej (przedłużku) i podpisany przez indosanta.

Indos może nie wymieniać indosatarjusza lub może ograniczać się tylko do podpisu indosanta (*indos in blanco*). W tym przypadku indos jest ważny tylko, jeżeli został napisany na odwrotnej stronie wekslu lub na przedłużku.

Art. 14 [Skutki]

Indos przenosi wszystkie prawa z weksłu.

Jeżeli indos jest *in blanco*, posiadacz weksłu może:

- 1) wypełnić indos nazwiskiem własnym lub innej osoby;
- 2) indosować weksel dalej *in blanco* lub na inną osobę;
- 3) przenieść weksel na inną osobę bez wypełnienia indosu *in blanco* i bez indosowania.

Art. 15 [Odpowiedzialność indosanta]

Indosant odpowiada w braku przeciwnego zastrzeżenia za przyjęcie i za zapłatę weksłu.

Indosant może zabronić dalszego indosowania; w tym przypadku nie odpowiada wobec następnych indosatarjuszy.

Art. 16 [Domniemanie]

Będzie uważany za prawnego posiadacza, kto ma weksel i wykaże prawo swoje nieprzerwanym szeregiem indosów, chociażby ostatni indos był *in blanco*. Przekreślone indosy uważa się w tym względzie za nieistniejące. Gdy po indosie *in blanco* następuje dalszy indos, uważa się, że indosant, który go podpisał, nabył weksel na mocy indosu *in blanco*.

Jeżeli kto przez jakikolwiek wypadek utracił posiadanie weksłu, posiadacz, który wykaże swe prawo według przepisów ustępu poprzedzającego, będzie obowiązany do wydania weksłu tylko, jeżeli go nabył w złej wierze albo jeżeli przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Art. 17 [Zarzuty dłużników]

Osoby, przeciw którym dochodzi się praw z weksłu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika.

Art. 18 [Indos pełnomocniczy]

Jeżeli indos zawiera wzmiankę „waluta do odebrania”, „do inkasa”, „per procura” lub inną wzmiankę, oznaczającą tylko pełnomocnictwo, natenczas posiadacz może wykonywać wszystkie prawa z weksłu; nie może go jednak indosować inaczej, jak tylko ze skutkami pełnomocnictwa.

W tym przypadku dłużnicy wekslowi mogą zasłaniać się wobec posiadacza tylko zarzutami, służącymi im przeciw indosantowi.

Pełnomocnictwo, zawarte w indosie pełnomocniczym, nie wygasa przez śmierć mocodawcy ani przez to, że mocodawca utracił zdolność do *działań prawnych*.

Art. 19 [Indos zastawniczy]

Jeżeli indos zawiera wzmiankę „waluta na zabezpieczenie”, „waluta w zastaw” lub jakąkolwiek inną wzmiankę, wyrażającą zastaw, posiadacz może wykonywać wszystkie prawa z weksłu; wszelako indos jego ma znaczenie jedynie indosu pełnomocniczego.

Dłużnicy wekslowi nie mogą w tym przypadku zasłaniać się wobec posiadacza zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z indosantem, chyba że posiadacz, biorąc weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika.

Art. 20 [Indos po terminie płatności]

Indos po terminie płatności ma te same skutki, co indos przed tym terminem. Indos jednak po proteście spowodu niezapłacenia lub po upływie terminu, ustanowionego dla protestu, ma tylko skutki zwykłego przelewu.

Aż do dowodu przeciwnego indos bez daty uważa się za dokonany przed upływem terminu, ustanowionego dla protestu.

Art. 21 [Przedstawienie]

Posiadacz weksłu albo nawet każdy, kto ten weksel ma, może aż do terminu płatności przedstawić go do przyjęcia trasatowi w jego miejscu zamieszkania.

Art. 22 [Ograniczenia]

W każdym wekslu wystawca może zastrzec, iż weksel ma być przedstawiony do przyjęcia z oznaczeniem lub bez oznaczenia terminu.

Wystawca może w wekslu zabronić przedstawienia do przyjęcia, wyjąwszy gdy chodzi o weksel, płatny u osoby trzeciej lub płatny w innej miejscowości niż ta, w której trasat ma miejsce zamieszkania, albo płatny w pewien czas po okazaniu.

Wystawca może również zastrzec, że przedstawienie do przyjęcia nie może nastąpić przed dniem oznaczonym.

Każdy indosant może zastrzec, że weksel ma być przedstawiony do przyjęcia, z oznaczeniem lub bez oznaczenia terminu, chyba że wystawca zabronił przedstawienia do przyjęcia.

Art. 23 [Termin przedstawienia]

Weksel, płatny w pewien czas po okazaniu, powinien być przedstawiony do przyjęcia w ciągu roku od dnia wystawienia.

Wystawca może oznaczyć krótszy lub dłuższy termin.

Indosanci mogą terminy te skrócić.

Art. 24 [Ponowne przedstawienie]

Trasat może żądać, aby mu weksel przedstawiono ponownie do przyjęcia nazajutrz po pierwszym przedstawieniu. Osoby interesowane mogą tylko wtedy podnosić zarzut, że żądaniu temu nie uczyniono zadość, gdy żądanie stwierdzono w proteście.

Posiadacz nie ma obowiązku pozostawienia w ręku trasata weksłu, przedstawionego do przyjęcia.

Art. 25 [Sposób przyjęcia]

Przyjęcie pisze się na wekslu. Przyjęcie oznacza się wyrazem „przyjęty” lub innym równoznacznym wyrazem; podpisuje je trasat. Sam podpis trasata na przedniej stronie weksłu oznacza przyjęcie.

Gdy weksel jest płatny w pewien czas po okazaniu lub gdy wskutek szczególnego zastrzeżenia ma być przedstawiony do przyjęcia w terminie oznaczonym, przyjęcie powinno być datowane dniem jego dokonania, chyba że posiadacz żąda, aby było datowane dniem przedstawienia. W celu zachowania praw do zwrotnego poszukiwania przeciwko indosantom i wystawcy, posiadacz powinien stwierdzić brak daty przez protest, dokonany we właściwym czasie.

Art. 26 [Przyjęcie ograniczone]

Przyjęcie powinno być bezwarunkowe; można je wszakże ograniczyć do części sumy wekslowej.

Każde inne odstępianie od treści weksłu, zamieszczone w przyjęciu, uważa się za odmowę przyjęcia. Wszakże akceptant odpowiada według treści swego przyjęcia.

Art. 27 [Weksel domicylowany]

Jeżeli wystawca podał w wekslu miejsce zapłaty odmienne od miejsca zamieszkania trasata bez oznaczenia osoby, u której zapłata powinna być dokonana, trasat może w przyjęciu oznaczyć tę osobę. W braku tego oznaczenia uważa się, że akceptant sam zobowiązał się zapłacić w miejscu zapłaty.

Gdy weksel płatny jest w miejscu zamieszkania trasata, może on w przyjęciu wskazać adres w tem samym miejscu, gdzie zapłata powinna być dokonana.

Art. 28 [Skutek]

Przez przyjęcie trasat zobowiązuje się do zapłacenia weksłu w terminie płatności.

W razie niezapłacenia służy posiadaczowi weksłu, chociażby był wystawcą, bezpośrednie roszczenie z weksłu przeciw akceptantowi o wszystko, czego żądać można na podstawie art. 48 i 49.

Art. 29 [Odwołanie]

Jeżeli trasat przekreślił przyjęcie przed zwróceniem weksłu, uważa się, że przyjęcia odmówił. Aż do dowodu przeciwnego uważa się przekreślenie za dokonane przed zwróceniem weksłu.

Jeżeli jednak trasat zawiadomił piśmiennie o przyjęciu posiadacza weksłu lub kogokolwiek z podpisanych na wekslu, odpowiada wobec nich według treści swego przyjęcia.

1 Art. 30 [Dopuszczalność]

Zapłatę weksłu można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części.
Poręczenie może dać osoba trzecia lub nawet osoba, podpisana na wekslu.

1 Art. 31 [Forma]

Poręczenie umieszcza się na wekslu albo na przedłużku.
Poręczenie oznacza się wyrazem „poręczam” lub innym zwrotem równoznacznym; podpisuje je poręczyciel.
Sam podpis na przedniej stronie weksłu uważa się za udzielenie poręczenia, wyjąwszy gdy jest to podpis wystawcy lub trasata.
Poręczenie powinno wskazywać, za kogo je dano. W braku takiej wskazówki uważa się, że poręczenia udzielono za wystawcę.

Art. 32 [Odpowiedzialność]

Poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył.
Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej.
Poręczyciel wekslowy, który zapłacił weksel, nabywa prawa, wynikające z weksłu, przeciw osobie, za którą poręczył, i przeciw tym, którzy wobec tej osoby odpowiadają z weksłu.

2 Art. 33 [Terminy]

Weksel może być płatny:
za okazaniem;
w pewien czas po okazaniu;
w pewien czas po dacie;
w oznaczonym dniu.
Weksle z innymi terminami płatności lub z kilku następującymi po sobie terminami są nieważne.

Art. 34 [Za okazaniem]

Weksel za okazaniem jest płatny przy przedstawieniu. Weksel powinien być przedstawiony do zapłaty w ciągu roku od dnia wystawienia. Wystawca może oznaczyć krótszy lub dłuższy termin. Indosanci mogą terminy te skrócić.
Wystawca może zastrzec, że weksel, płatny za okazaniem, nie może być przedstawiony do zapłaty przed oznaczonym dniem. W tym przypadku termin do przedstawienia biegnie od owego dnia.

Art. 35 [Po okazaniu]

Termin płatności weksłu, płatnego w pewien czas po okazaniu, określa się podług daty przyjęcia lub podług daty protestu.
Jeżeli nie było protestu, przyjęcie niedatowane uważa się wobec akceptanta za dokonane w ostatnim dniu terminu, wyznaczonego do przedstawienia.

Art. 36 [Obliczanie terminu]

Jeżeli termin płatności weksłu jest oznaczony na jeden miesiąc lub na więcej miesięcy po dacie lub po okazaniu, weksel ten jest płatny w odpowiednim dniu tego miesiąca, w którym zapłata ma być dokonana. W braku takiego dnia weksel jest płatny w ostatnim dniu tego miesiąca.
Jeżeli termin płatności weksłu jest oznaczony na jeden miesiąc lub na więcej miesięcy i pół miesiąca po dacie lub po okazaniu, liczy się najpierw miesiące całe.
Jeżeli płatność weksłu jest oznaczona na początek, na środek (np. połowę stycznia, połowę lutego i t. d.) lub na koniec miesiąca, rozumie się przez to pierwszy, piętnasty lub ostatni dzień miesiąca.
Określenie „osiem dni” lub „piętnaście dni” wyraża nie jeden lub dwa tygodnie, lecz okres całych ośmiu lub piętnastu dni.
Określenie „pół miesiąca” oznacza piętnaście dni.

Art. 37 [Odmienne kalendarze]

Gdy weksel jest płatny w oznaczonym dniu w miejscu, gdzie obowiązuje kalendarz odmienny od kalendarza miejsca wystawienia, uważa się datę płatności za określoną według kalendarza miejsca płatności.
Przy wekslu, przekazanym z jednego miejsca na inne, w którym obowiązuje kalendarz odmienny, a płatnym w pewien czas po dacie, przelicza się dzień wystawienia na dzień, odpowiadający kalendarzowi miejsca płatności, i podług tego oznacza się termin płatności.
Zasadę ustępu poprzedzającego stosuje się także do obliczania terminów przedstawienia weksli.
Przepisów tych nie stosuje się, jeżeli z zastrzeżenia w wekslu lub wogóle z jego treści wynika, że chciano zastosować inne zasady.

1 Art. 38 [Przedstawienie]

Posiadacz weksłu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich.
Przedstawienie weksłu w *izbie rozrachunkowej* jest równoznaczne z przedstawieniem do zapłaty.

Art. 39 [Pokwitowanie]

Trasat może przy zapłacie żądać wydania weksłu, pokwitowanego przez posiadacza.

Posiadacz nie może odmówić przyjęcia zapłaty częściowej.

W razie zapłaty częściowej trasat może żądać wzmianki o niej na wekslu i osobnego pokwitowania.

Art. 40 [Termin]

Posiadacz weksłu nie ma obowiązku przyjmowania zapłaty przed terminem płatności.

Trasat, który płaci przed terminem płatności, czyni to na własne niebezpieczeństwo.

Kto płaci w terminie płatności, zwolniony jest z zobowiązania, chyba że dopuścił się podstęp lub rażącego niedbalstwa. Obowiązany jest do sprawdzenia prawidłowości szeregu indosów, lecz nie do sprawdzenia podpisów indosantów.

Art. 41 [Waluta obca]

Jeżeli weksel wystawiono na walutę, która nie jest walutą miejsca płatności, sumę wekslową można zapłacić w walucie krajowej podług jej wartości w dniu płatności. Jeżeli dłużnik dopuści się zwłoki, posiadacz może żądać zapłaty sumy wekslowej w walucie krajowej według swego wyboru albo podług jej kursu w dniu płatności, albo podług jej kursu w dniu zapłaty.

Wartość waluty zagranicznej oznacza się podług zwyczajów miejsca płatności. Wystawca jednak może zastrzec, że suma, przypadająca do zapłaty, ma być obliczona podług kursu, ustanowionego w wekslu.

Zasad powyższych nie stosuje się do przypadku, gdy wystawca zastrzegł, że zapłata ma być uiszczona w oznaczonej walucie (zastrzeżenie zapłaty rzeczywistej w walucie zagranicznej).

Jeżeli weksel wystawiono na walutę, mającą w kraju wystawienia i w kraju zapłaty tę samą nazwę, lecz inną wartość, domniemywa się, że miano na myśli walutę miejsca płatności.

Art. 42 [Depozyt sądowy]

W przypadku nieprzedstawienia weksłu do zapłaty w terminie, oznaczonym w art. 38, każdy dłużnik może złożyć sumę wekslową do depozytu sądu miejsca płatności weksłu na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza.

Art. 43 [Przesłanki]

Posiadacz weksłu może wykonywać zwrotne poszukiwanie przeciw indosantom, wystawcy, tudzież innym dłużnikom wekslowym: po terminie płatności, jeżeli zapłata nie nastąpiła; już przed terminem płatności:

- 1) jeżeli odmówiono przyjęcia w całości lub w części;
- 2) jeżeli otwarto postępowanie restrukturyzacyjne albo jeżeli ogłoszono upadłość trasata bez względu, czy weksel przyjął, czy nie, albo jeżeli trasat zaprzestał płacenia długów, choćby to zaprzestanie nie zostało stwierdzone orzeczeniem sądowym, lub też jeżeli przeprowadzono bezskutecznie egzekucję z jego majątku;
- 3) jeżeli otwarto postępowanie restrukturyzacyjne albo jeżeli ogłoszono upadłość wystawcy weksłu, co do którego istnieje zakaz przedstawienia do przyjęcia.

W przypadku zwrotnego poszukiwania przed terminem płatności, przewidzianego w ust. 1 pkt. 2) i 3) artykułu niniejszego, sąd może udzielić zobowiązanemu zwrotnie odroczenia, które nie może w żadnym razie przekraczać terminu płatności weksłu.

Art. 44 [Protest]

Odmowa przyjęcia lub zapłaty powinna być stwierdzona aktem publicznym (protest spowodu nieprzyjęcia lub niezapłacenia).

Protest spowodu nieprzyjęcia powinien być dokonany w terminach, w których ma nastąpić przedstawienie weksłu do przyjęcia. Jeżeli w przypadku art. 24 ust. 1 weksel został po raz pierwszy przedstawiony w ostatnim dniu terminu, protest może być dokonany jeszcze dnia następnego.

Protest spowodu niezapłacenia weksłu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien być dokonany w jednym z dwóch dni powszednich, następujących po dniu płatności. Jeżeli weksel jest płatny za okazaniem, protest powinien być dokonany z zachowaniem warunków dokonania protestu spowodu nieprzyjęcia, przewidzianych w ustępie poprzedzającym.

Protest spowodu nieprzyjęcia zwalnia od przedstawienia do zapłaty i od protestu spowodu niezapłacenia.

W przypadku, gdy trasat bez względu, czy weksel przyjął, czy nie, zaprzestał płacenia długów lub gdy przeprowadzono bezskutecznie egzekucję z jego majątku, posiadacz może wykonywać zwrotne poszukiwanie tylko po przedstawieniu weksłu trasatowi do zapłaty i po dokonaniu protestu.

W przypadku otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego albo ogłoszenia upadłości trasata, bez względu, czy weksel przyjął, czy nie, zarówno jak w przypadku otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego albo ogłoszenia upadłości wystawcy weksłu, co do którego istnieje zakaz przedstawienia do przyjęcia, posiadacz weksłu może wykonywać zwrotne poszukiwanie już na podstawie orzeczenia, którym otwarto postępowanie restrukturyzacyjne albo którym ogłoszono upadłość.

Art. 45 [Zawiadomienia]

Posiadacz weksłu powinien o nieprzyjęciu lub o niezapłaceniu zawiadomić swojego indosanta i wystawcę w ciągu czterech dni powszednich, następujących po dniu protestu, a w przypadku zastrzeżenia „bez kosztów” – po dniu przedstawienia. Każdy indosant

powinien w ciągu dwóch dni powszednich, następujących po dniu, w którym otrzymał zawiadomienie, podać do wiadomości swojego poprzednika otrzymane zawiadomienia, wskazując nazwiska i adresy tych, którzy dokonali zawiadomień poprzednich, i tak kolejno aż do wystawcy. Terminy powyższe bieżą od otrzymania zawiadomienia poprzedniego.

Ikroć w myśl ustępu poprzedzającego zawiadamia się osobę, podpisaną na wekslu, należy tak samo w tymże terminie zawiadomić jej poręczyciela.

Jeżeli indosant nie wskazał swego adresu lub podał go w sposób nieczytelny, wystarczy zawiadomienie poprzedzającego go indosanta.

Zawiadomienia można dokonać w jakikolwiek sposób, nawet przez proste odesłanie weksłu.

Obowiązany do zawiadomienia ma udowodnić, że dokonał go w przepisany terminie. Termin ten uważa się jako zachowany, jeżeli pismo z zawiadomieniem oddano w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. z 2020 r. poz. 1041 i 2320) w przepisany terminie.

Kto nie zawiadomi w czasie powyżej oznaczonym, nie traci praw z weksłu, odpowiada jednak za szkodę, spowodowaną przez swe niedbalstwo, tylko do sumy, na jaką weksel jest wystawiony.

Art. 46 [Zwolnienie od protestu]

Wystawca, indosant albo poręczyciel przez zastrzeżenie „bez kosztów”, „bez protestu” lub przez inne równoznaczne, napisane na wekslu i podpisane, mogą zwolnić posiadacza weksłu od protestu spowodu nieprzyjęcia lub niezapłacenia, jako warunku zwrotnego poszukiwania.

Zastrzeżenie takie nie zwalnia posiadacza ani od przedstawienia weksłu w przepisany terminie, ani od obowiązku zawiadomienia. Dowód niezachowania terminu przedstawienia ciąży na tym, kto się na tę okoliczność powołuje wobec posiadacza.

Zastrzeżenie, pochodzące od wystawcy, skuteczne jest wobec wszystkich dłużników wekslowych; jeżeli pochodzi od indosanta lub od poręczyciela, ma skutek tylko wobec niego. Gdyby mimo zastrzeżenia, pochodzącego od wystawcy, posiadacz dokonał protestu, sam ponosi koszty. Jeżeli zastrzeżenie pochodzi od indosanta lub od poręczyciela, koszty dokonanego protestu obciążają wszystkich dłużników wekslowych.

1 Art. 47 [Odpowiedzialność dłużników]

Kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie.

Posiadacz może dochodzić roszczeń przeciw jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali.

Takie samo prawo ma każdy dłużnik wekslowy, który weksel wykupił.

Dochodzenie sądowe roszczeń przeciw jednemu dłużnikowi nie tamuje dochodzenia przeciw innym dłużnikom, nawet następującym po dłużniku, przeciw któremu w pierw skierowano dochodzenie sądowe.

Art. 48 [Roszczenia protestata]

Posiadacz weksłu może żądać od zobowiązanego zwrotnie:

- 1) nieprzyjętej lub niezapłaconej sumy wekslowej wraz z odsetkami, jeżeli je zastrzeżono;
- 2) odsetek od wysokości sześć od sta, a przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności;
- 3) kosztów protestu, dokonanych zawiadomień, tudzież innych kosztów;
- 4) prowizji komisowej, która w braku umowy wynosi jedną szóstą od sta od sumy wekslowej i nie może przekroczyć tej stopy.

W przypadku zwrotnego poszukiwania przed płatnością będzie potrącone dyskonto od sumy wekslowej. Dyskonto oblicza się według stopy dyskontowej *Banku Polskiego* w dniu zwrotnego poszukiwania w miejscu zamieszkania posiadacza.

Art. 49 [Roszczenia wykupującego]

Kto weksel wykupił, może żądać od swoich poprzedników:

- 1) całkowitej sumy zapłaconej;
- 2) odsetek w wysokości sześć od sta, a przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych za opóźnienie od powyższej sumy, licząc od dnia wykupienia weksłu;
- 3) własnych kosztów;
- 4) prowizji komisowej od sumy wekslowej, obliczonej według art. 48 ust. 1 pkt. 4).

Art. 50 [Wydanie dokumentów wekslowych]

Każdy dłużnik wekslowy, przeciw któremu wykonywa się lub wykonać można zwrotne poszukiwanie, może żądać, aby mu za zapłatą sumy regresowej wydano weksel, protest, tudzież rachunek pokwitowany.

Indosant, który weksel wykupił, może przekreślić indos własny oraz indosy następujących indosantów.

Art. 51 [Częściowe przyjęcie]

W przypadku zwrotnego poszukiwania po częściowym przyjęciu weksłu ten, kto płaci nieprzyjętą część sumy wekslowej, może żądać stwierdzenia zapłaty na wekslu i osobnego pokwitowania. Nadto posiadacz weksłu wyda mu poświadczony przez siebie odpis weksłu oraz protest celem umożliwienia dalszego zwrotnego poszukiwania.

Art. 52 [Weksel zwrotny]

Zwrotnie poszukujący może w braku zastrzeżenia przeciwnego wykonać swoje prawo także w ten sposób, że na jednego z zobowiązanych zwrotnie wystawia nowy weksel (weksel zwrotny), płatny za okazaniem i w miejscu zamieszkania zobowiązanego zwrotnie.

Weksel zwrotny obejmuje prócz sum, wymienionych w art. 48 i 49, stręczne i opłatę stemplową za weksel zwrotny.

Jeżeli weksel zwrotny wystawia posiadacz wekslu, wysokość sumy wekslowej oznaczona będzie podług kursu wekslu za okazaniem, przekazanego z miejsca płatności wekslu pierwotnego na miejsce zamieszkania zobowiązanego zwrotnie. Jeżeli weksel zwrotny wystawia indosant, wysokość sumy wekslowej oznaczona będzie podług kursu wekslu za okazaniem, przekazanego z miejsca zamieszkania wystawcy wekslu zwrotnego na miejsce zamieszkania zobowiązanego zwrotnie.

Art. 53 [Uplyw terminów]

Po bezskutecznym upływie terminów, ustanowionych:

do przedstawienia wekslu, płatnego za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu;

do protestu spowodu nieprzyjęcia lub niezapłacenia;

do przedstawienia do zapłaty w razie zastrzeżenia „bez kosztów”,

posiadacz traci prawo do indosantów, wystawcy oraz do innych dłużników wekslowych z wyjątkiem akceptanta.

W razie nieprzedstawienia wekslu do przyjęcia w terminie, zastrzeżonym przez wystawcę, posiadacz traci prawo zwrotnego poszukiwania spowodu niezapłacenia jako też spowodu nieprzyjęcia, wyjąwszy, gdyby z treści zastrzeżenia wynikało, że wystawca chciał się jedynie uchylić od odpowiedzialności za przyjęcie.

Jeżeli zastrzeżenie co do terminu przedstawienia uczynił indosant, tylko on może się na nie powołać.

Art. 54 [Siła wyższa]

Jeżeli przedstawienie wekslu albo protest nie mogą być dokonane w terminach przepisanych spowodu przeszkody nie do przewzięcia (ustawowego przepisu któregośkolwiek państwa albo innego wypadku siły wyższej), terminy te ulegają przedłużeniu.

Posiadacz obowiązany jest zawiadomić bez zwłoki swego indosanta o wypadku siły wyższej i o tem zawiadomieniu zaznaczyć na wekslu lub na przedłużku z dodaniem daty i swego podpisu; pozatem stosuje się przepisy art. 45.

Po ustaniu siły wyższej posiadacz wekslu powinien bez zwłoki przedstawić weksel do przyjęcia lub do zapłaty, a w razie potrzeby dokonać protestu.

Jeżeli siła wyższa trwa dłużej niż trzydzieści dni, licząc od terminu płatności, można wykonać zwrotne poszukiwanie bez przedstawienia wekslu i bez protestu.

Co do weksli, płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, termin trzydziestodniowy biegnie od dnia, w którym posiadacz zawiadomił swego indosanta o wypadku siły wyższej, chociażby nawet zawiadomienie takie nastąpiło jeszcze przed upływem terminu do przedstawienia; co do weksli, płatnych w pewien czas po okazaniu, termin trzydziestodniowy przedłuża się o czas, w jaki po okazaniu weksel był płatny.

Okoliczności czysto osobistych, dotyczących posiadacza wekslu lub osoby, której zlecił on przedstawienie wekslu lub dokonanie protestu, nie uważa się za wypadki siły wyższej.

Art. 64 [Wielość egzemplarzy]

Weksel można wystawić w kilku jednobrzmiących egzemplarzach.

Egzemplarze te ponumerowane będą w samym tekście dokumentu; w przeciwnym razie każdy z egzemplarzy uważa się za weksel odrębny.

Każdy posiadacz wekslu może na własny koszt żądać wydania większej liczby egzemplarzy, o ile z wekslu nie wynika, że go wystawiono w jednym egzemplarzu. W tym celu posiadacz ma zwrócić się do swego bezpośredniego indosanta, który jest obowiązany zwrócić się do swego poprzednika i tak dalej aż do wystawcy. Indosanci obowiązani są do powtórzenia swoich indosów na nowych egzemplarzach.

Art. 65 [Zapłata; odpowiedzialność]

Zapłata, dokonana na jeden z egzemplarzy, zwalnia nawet wtedy, gdyby nie było na wekslu zastrzeżenia, że taka zapłata pozbawia ważności inne egzemplarze. Wszelako trasat odpowiada z każdego przyjętego przez siebie egzemplarza, którego mu nie zwrócono.

Indosant, który przeniósł egzemplarze na różne osoby, jako też następni indosanci odpowiadają ze wszystkich podpisanych przez siebie egzemplarzy, których im nie zwrócono.

Art. 66 [Wskazanie przechowawcy]

Kto przesyła jeden egzemplarz do przyjęcia, powinien oznaczyć na innych egzemplarzach nazwisko osoby, u której ów egzemplarz się znajduje. Osoba ta jest obowiązana wydać go prawnemu posiadaczowi innego egzemplarza.

Jeżeli wydania odmówi, posiadacz może wykonać zwrotne poszukiwanie tylko po stwierdzeniu przez protest:

- 1) że egzemplarz, przesłany do przyjęcia, mimo żądania nie został mu wydany;
- 2) że na inny egzemplarz nie można było uzyskać przyjęcia lub zapłaty.

Art. 67 [Dopuszczalność; treść]

Każdy posiadacz weksłu ma prawo sporządzenia z niego odpisów.

Odpis powinien dokładnie odtwarzać oryginał z indosami i wszelkimi wzmiankami, znajdującymi się na nim; należy na nim zaznaczyć, gdzie odpis się kończy.

Na odpisie można umieszczać indosy i poręczenia wekslowe w ten sam sposób i z temi samymi skutkami, jak na oryginale.

1 Art. 68 [Wskazanie przechowawcy oryginału]

Odpis powinien wskazywać osobę, u której znajduje się oryginał. Jest ona zobowiązana wydać ten oryginał prawnemu posiadaczowi odpisu.

Jeżeli osoba, u której znajduje się oryginał, odmówi wydania go, posiadacz odpisu może wykonać zwrotne poszukiwanie przeciw indosantom odpisu i przeciw tym, którzy poręczyli na odpisie, dopiero po stwierdzeniu przez protest, że mimo żądania posiadacza odpisu nie wydano mu oryginału.

Jeżeli oryginał po ostatnim indosie, umieszczonym przed sporządzeniem odpisu, zawiera wzmiankę „odtąd indos ważny tylko na odpisie” lub inne wyrażenie równoznaczne, późniejszy indos na oryginale jest nieważny.

1 Art. 69 [Odpowiedzialność]

W razie zmiany tekstu weksłu osoby, które weksel podpisały po dokonaniu zmiany, odpowiadają według brzmienia tekstu zmienionego; osoby, które weksel poprzednio podpisały, odpowiadają według brzmienia tekstu pierwotnego.

3 Art. 70 [Terminy]

Roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksłu.

Roszczenia posiadacza weksłu przeciw indosantom i wystawcy ulegają przedawnieniu z upływem roku, licząc od dnia protestu, dokonanego w należyтым czasie, w przypadku zaś zastrzeżenia „bez kosztów” – licząc od dnia płatności.

Roszczenia indosantów między sobą i przeciw wystawcy ulegają przedawnieniu z upływem sześciu miesięcy, licząc od dnia, w którym indosant wykupił weksel albo w którym sam został pociągnięty z weksłu do odpowiedzialności sądowej.

Art. 71 [Przerwanie; zawieszenie]

Prawo powszechne określa przyczyny przerwania i zawieszenia biegu przedawnienia roszczeń wekslowych.

Przerwanie przedawnienia ma skutek jedynie wobec tego dłużnika wekslowego, którego dotyczy przyczyna przerwania.

Art. 72 [Dni wolne od pracy]

Jeżeli termin płatności weksłu przypada na dzień ustawowo uznany za *święteczny*, zapłaty domagać się można dopiero w najbliższym dniu powszednim. Również wszystkie inne czynności, dotyczące weksłu, w szczególności przedstawienie do przyjęcia i dokonanie protestu, mogą być przedsięwzięte jedynie w dniu powszednim.

Jeżeli ostatni dzień terminu, w ciągu którego jedna z tych czynności ma być przedsięwzięta, przypada na dzień ustawowo uznany za *święteczny*, termin przedłuża się do najbliższego dnia powszedniego. Dni świąteczne, przypadające w ciągu terminu, wlicza się do tego terminu.

Art. 73 [Obliczanie terminu]

Do terminów ustawowych lub w wekslu oznaczonych nie wlicza się dnia początkowego.

Art. 74 [Niedopuszczalność dni ulgowych]

Nie są dopuszczalne dni ulgowe ani na podstawie ustawy, ani według uznania sędziego.

Art. 75 [Podpis za niepiszących]

Za niepiśmiennych lub niemogących pisać może podpisać się na wekslu inna osoba, której podpis winien być uwierzytelniony przez notariusza lub władzę gminną z zaznaczeniem, że osoba ta podpisała się na życzenie niepiśmiennego lub niemogącego pisać.

Uwierzytelnienie winno być umieszczone na wekslu lub na przedłużku.

Art. 76 [Roszczenie z tytułu niesłusznego wzbogacenia]

Wystawca i akceptant, których zobowiązanie wekslowe wygasło wskutek przedawnienia lub zaniedbania czynności zachowawczych, są zobowiązani wobec posiadacza weksłu, o ile z jego szkodą niesłusznie się wzbogacili.

Roszczenie z tytułu *niesłusznego wzbogacenia* ulega przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia wygaśnięcia zobowiązania wekslowego.

Art. 77 [Zdolność weksłowa]

Zdolność osoby do zaciągania zobowiązań wekslowych ocenia się według jej prawa ojczystego. Jeżeli prawo to uznaje za właściwe prawo innego kraju, należy je stosować.

Kto według prawa, określonego w ustępie poprzedzającym, nie ma zdolności wekslowej, mimo to jest ważnie zobowiązany, jeżeli podpisał weksel w kraju, według którego ustaw miałby zdolność weksłową. Przepisu tego nie stosuje się do obywatela polskiego, który zaciągnął zobowiązanie wekslowe zagranicą.

Art. 78 [Forma]

Formę oświadczenia wekslowego ocenia się podług ustaw kraju, w którym oświadczenie zostało podpisane.

Jeżeli jednak oświadczenie wekslowe, nieważne ze względu na przepis ustępu poprzedzającego, odpowiada prawu kraju, w którym zostało podpisane późniejsze oświadczenie, ważności późniejszego oświadczenia nie uchybia okoliczność, że forma wcześniejszego oświadczenia była nieprawidłowa.

Zobowiązania wekslowe, zaciągnięte zagranicą przez obywatela polskiego, są ważne w Polsce w stosunku do innego obywatela polskiego także wówczas, jeżeli zostały zaciągnięte z zachowaniem formy, przewidzianej w prawie niniejszem.

Art. 79 [Skutki zobowiązań wekslowych]

Skutki zobowiązania akceptanta weksłu określa prawo miejsca płatności weksłu.

Skutki zobowiązań innych osób, na weksłu podpisanych, określa prawo kraju, w którym osoby te złożyły podpisy.

Art. 80 [Terminy poszukiwań zwrotnych]

Terminy wykonywania zwrotnego poszukiwania określa w stosunku do wszystkich osób, które weksel podpisały, prawo miejsca wystawienia weksłu.

Art. 81 [Nabywanie wierzytelności]

Prawo miejsca wystawienia weksłu rozstrzyga o tem, czy posiadacz weksłu trasowanego nabywa wierzytelność, która była podstawą wystawienia weksłu.

Art. 82 [Częściowe przyjęcie i zapłata]

Prawo kraju miejsca płatności weksłu rozstrzyga, czy przyjęcie może być ograniczone do części sumy wekslowej i czy posiadacz jest zobowiązany do przyjęcia zapłaty częściowej.

Art. 83 [Forma i termin protestu]

Formę i terminy protestu, tudzież formę innych czynności, potrzebnych do wykonania lub do zachowania praw wekslowych, ocenia się podług ustaw kraju, w którym protest ma być dokonany lub czynność przedsięwzięta.

Art. 84 [Zaginięcie, kradzież weksła]

Prawo kraju miejsca płatności weksłu określa środki, jakie należy przedsięwziąć w razie zaginięcia lub kradzieży weksłu.

Art. 85 [Kompetencje]

Protest sporządza notariusz.

Art. 86 [Treść]

Protest zawiera:

- 1) nazwisko osoby, która żąda protestu, oraz osoby, przeciw której protest ma być dokonany;
- 2) stwierdzenie, że osoba, przeciw której protest ma być dokonany, nie uczyniła zadość wezwaniu, skierowanemu do niej, a nadto oświadczenie, złożone przez tę osobę, albo stwierdzenie, że jej nie zastano albo że nie można było odnaleźć lokalu jej przedsiębiorstwa lub mieszkania;
- 3) oznaczenie miejsca i dnia, w których wezwania dokonano lub bezskutecznie starano się go dokonać;
- 4) oznaczenie, ile egzemplarzy weksłu przedstawiono i jakie;
- 5) podpis organu, sporządzającego protest, pieczęć urzędową i numer protestu.

Jeżeli trasat zażąda, aby mu weksel nazajutrz przedstawiono ponownie do przyjęcia, należy o tem zaznaczyć w proteście.

Art. 87 [Miejsce czynności zachowawczych]

Przedstawienia weksłu, wezwania do wydania egzemplarza lub oryginału, tudzież wszystkich innych czynności zachowawczych należy – w braku odmiennego wskazania w weksłu – dokonać w lokalu przedsiębiorstwa, a gdyby nie można było znaleźć takiego lokalu – w mieszkaniu osoby, do której wezwanie ma być skierowane. W innym miejscu, np. „na giełdzie”, można tych czynności dokonać jedynie za zgodą stron interesowanych.

Organ, sporządzający protest, obowiązany jest dokonać poszukiwania lokalu przedsiębiorstwa albo mieszkania osoby, do której wezwanie ma być skierowane, i odpowiada za szkodę, spowodowaną brakiem należytej staranności. Jednakże zaniedbanie lub niedokładność poszukiwań nigdy nie mogą stanowić przyczyny nieważności protestu.

Art. 88 [Forma]

Protest należy napisać na odwrotnej stronie weksłu albo na osobnej karcie, połączonej z wekslem. Jeżeli na odwrotnej stronie niema żadnych oświadczeń, należy pisanie protestu zacząć od brzegu, w przeciwnym zaś razie bezpośrednio po ostatnim oświadczeniu.

Jeżeli protest ma być napisany w całości lub w części na osobnej karcie dodatkowej, należy tę kartę połączyć z wekslem w ten sposób, aby nie było wolnych miejsc na odwrotnej stronie weksłu; połączenie weksłu z kartą dodatkową powinno być przypiętowane pieczęcią urzędową lub przepisane treścią aktu protestowego.

Art. 89 [Wielokrotne wezwanie]

Jeden dokument protestowy wystarczy również w przypadku, gdy na podstawie jednego weksłu skierowano wezwanie do większej liczby osób.

Jeżeli zobowiązanemu przedstawiono równocześnie kilka egzemplarzy weksłu albo jego oryginał i odpis, wystarczy umieszczenie protestu na jednym egzemplarzu lub na oryginale. Organ, sporządzający protest, zaznaczy na innych egzemplarzach lub na odpisie, gdzie protest umieszczono lub że go umieszczono na oryginale, i tę uwagę podpisze.

Art. 90 [Szczególne przypadki]

Jeżeli protest ma być dokonany spowodu częściowej odmowy przyjęcia weksłu, należy sporządzić odpis weksłu, zawierający wszystkie indosy i oświadczenia, i napisać protest na tym odpisie lub na złączonej z nim karcie dodatkowej, a o sporządzeniu protestu zaznaczyć na oryginale.

Protest spowodu niewydania oryginału (art. 68 ust. 2) należy napisać na odpisie lub na złączonej z nim karcie.

Kartę, zawierającą protest, należy połączyć z odpisem w sposób, wskazany w art. 88 ust. 2.

1 Art. 91 [Odbiór zapłaty]

Organ, sporządzający protest, jest upoważniony i obowiązany do odbioru zapłaty i do pokwitowania.

W przypadku takiej zapłaty połączone z nią koszty tego organu ponosi osoba, przeciw której protest miał być dokonany.

Art. 92 [Zawiadomienie]

Jeżeli organ, sporządzający protest, nie zostanie osoby, do której wezwanie ma być skierowane, w lokalu jej przedsiębiorstwa lub w jej mieszkaniu, powinien zostawić tam zawiadomienie o dokonaniu protestu, zawierające nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza weksłu, nazwisko wystawcy i trasata, sumę wekslową, termin płatności oraz nazwisko i lokal urzędowy organu, sporządzającego protest.

Art. 93 [Pomocnicy]

Przy dokonywaniu czynności zachowawczych notariusz może posługiwać się pomocnikami, których prezes sądu okręgowego na wniosek notariusza do tego upoważni.

Za działalność pomocnika w tym zakresie notariusz odpowiada solidarnie z pomocnikiem.

2 Art. 96 [Umorzenie]

Ten, komu weksel zaginął, może żądać od sądu rejonowego miejsca płatności weksłu uznania go za umorzony.

We wniosku należy podać istotną treść weksłu oraz uprawdopodobnić jego utratę, jak również interes prawny, który uzasadnia żądanie umorzenia.

Sąd przez ogłoszenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym wezwie posiadacza zaginionego weksłu do zgłoszenia się w ciągu sześćdziesięciu dni i do okazania weksłu sądowi.

Termin ten biegnie od dnia płatności weksłu, a gdyby wniosek zgłoszono po terminie płatności lub gdyby termin płatności weksłu nie był oznaczony – od dnia ogłoszenia. Końcowy dzień terminu powinien być oznaczony w ogłoszeniu według daty kalendarza.

Jeżeli w ciągu terminu, oznaczonego w wezwaniu, nikt nie zgłosi się z wekslem, sąd wyda orzeczenie, uznające weksel za umorzony.

Jeżeli natomiast posiadacz weksłu zgłosi się przed wydaniem orzeczenia, sąd umorzy dalsze postępowanie po przesłuchaniu interesowanych i po okazaniu weksłu żądającemu umorzenia.

Zarówno o wszczęciu postępowania, jako też o jego wyniku sąd zawiadomi trasata i wszystkich dłużników wekslowych, wskazanych przez żądającego umorzenia weksłu.

Art. 97 [Zapłata]

Dłużnik wekslowy i trasat, który po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania płaci weksel, czyni to na własne niebezpieczeństwo; wolno mu jednak sumę wekslową złożyć do depozytu sądowego miejsca płatności i zwolnić się przez to z zobowiązania.

Art. 98 [Obowiązki akceptanta]

Po ogłoszeniu wezwania o okazanie weksłu i po terminie jego płatności, żądający umorzenia może domagać się od akceptanta złożenia sumy wekslowej do depozytu sądowego albo zapłaty za zabezpieczeniem; prawo wyboru służy dłużnikowi. Złożenie do depozytu zwalnia i w tym przypadku z zobowiązania.

Art. 99 [Poszukiwanie zwrotne]

W toku postępowania o umorzenie weksłu można wykonywać zwrotne poszukiwanie przeciw wystawcy oraz indosantom, jeżeli akceptant, a w braku przyjęcia trasat, pomimo wezwania nie złożył sumy wekslowej do depozytu sądowego, ani nie dokonał zapłaty za zabezpieczeniem. Odmowę należy stwierdzić protestem na podstawie odpisu weksłu. Do zwrotnego poszukiwania stosuje się przepisy artykułu poprzedzającego.

1 Art. 100 [Orzeczenie o umorzeniu]

Na podstawie orzeczenia, uznającego weksel za umorzony, można wykonywać wszystkie prawa z weksłu.

2. Kodeks postępowania administracyjnego

(wyciąg)

Art. 1 [Zakres regulacji]

Kodeks postępowania administracyjnego normuje:

- 1) postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco;
- 2) postępowanie przed innymi organami państwowymi oraz przed innymi podmiotami, gdy są one powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do załatwiania spraw określonych w pkt 1;
- 3) postępowanie w sprawach rozstrzygania sporów o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego i organami administracji rządowej oraz między organami i podmiotami, o których mowa w pkt 2;
- 4) postępowanie w sprawach wydawania zaświadczeń;
- 5) nakładanie lub wymierzanie administracyjnych kar pieniężnych lub udzielanie ulg w ich wykonaniu;
- 6) tryb europejskiej współpracy administracyjnej.

Art. 2 [Rozszerzenie]

Kodeks postępowania administracyjnego normuje ponadto postępowanie w sprawie skarg i wniosków (Dział VIII) przed organami państwowymi, organami jednostek samorządu terytorialnego oraz przed organami organizacji społecznych.

Art. 2a [Wykonywanie obowiązku]

§ 1. Kodeks postępowania administracyjnego normuje również sposób wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w postępowaniach wymienionych w art. 1 i art. 2.

§ 2. Wykonywanie obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, odbywa się niezależnie od obowiązków organów administracji publicznej przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego i nie wpływa na tok i wynik postępowania.

§ 3. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na tok i wynik postępowania.

Art. 3 [Wylączenia]

§ 1. Przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się do:

- 1) postępowania w sprawach karnych skarbowych;
- 2) spraw uregulowanych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383, z późn. zm.), z wyjątkiem przepisów działów IV i VIII.

§ 2. Przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się również do postępowania w sprawach:

- 4) należących do właściwości polskich przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych,

o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 3. Przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się także do postępowania w sprawach wynikających z:

- 1) nadrzędności i podległości organizacyjnej w stosunkach między organami państwowymi i innymi państwowymi jednostkami organizacyjnymi,
- 2) podległości służbowej pracowników organów i jednostek organizacyjnych wymienionych w pkt 1,

o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 4. Do postępowania w sprawach wymienionych w § 1, 2 i 3 pkt 2 stosuje się jednak przepisy działu VIII.

§ 5. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia może rozciągnąć przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego w całości lub w części na postępowania w sprawach wymienionych w § 2.

Art. 4 [Immunitet]

Kodeks postępowania administracyjnego nie narusza szczególnych uprawnień wynikających z immunitetu dyplomatycznego i konsularnego oraz umów i zwyczajów międzynarodowych.

Art. 5 [Pojęcie]

§ 1. Jeżeli przepis prawa powołuje się ogólnie na przepisy o postępowaniu administracyjnym, rozumie się przez to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 2. Ilekroć w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego jest mowa o:

- 1) kodeksie – rozumie się przez to Kodeks postępowania administracyjnego;
- 3) organach administracji publicznej – rozumie się przez to ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespółonej i niezespółonej), organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art. 1 pkt 2;

- 4) ministrach – rozumie się przez to Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcję ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonym działem administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4;
- 5) organizacjach społecznych – rozumie się przez to organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne;
- 6) organach jednostek samorządu terytorialnego – rozumie się przez to organy gminy, powiatu, województwa, związków gmin, związków powiatów, wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starostę, marszałka województwa oraz kierowników służb, inspekcji i straży działających w imieniu wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty lub marszałka województwa, a ponadto samorządowe kolegia odwoławcze.

Art. 6 [Zasada praworządności]

Organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Art. 7 [Zasada prawdy obiektywnej]

W toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Art. 7a [Zasada rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych]

§ 1. Jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się:

- 1) jeżeli wymaga tego ważny interes publiczny, w tym istotne interesy państwa, a w szczególności jego bezpieczeństwa, obronności lub porządku publicznego;
- 2) w sprawach osobowych funkcjonariuszy oraz żołnierzy zawodowych.

Art. 7b [Zasada adekwatności, proporcjonalności]

W toku postępowania organy administracji publicznej współdziałają ze sobą w zakresie niezbędnym do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli oraz sprawność postępowania, przy pomocy środków adekwatnych do charakteru, okoliczności i stopnia złożoności sprawy.

Art. 8 [Zasada pogłębiania zaufania]

§ 1. Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

§ 2. Organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygnięcia spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym.

Art. 9 [Zasada udzielania informacji]

Organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

1 Art. 10 [Zasada wysłuchania stron]

§ 1. Organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

§ 2. Organy administracji publicznej mogą odstąpić od zasady określonej w § 1 tylko w przypadkach, gdy załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę materialną.

§ 3. Organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji, przyczyny odstąpienia od zasady określonej w § 1.

Art. 11 [Wyjaśnianie zasadności przesłanek]

Organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Art. 12 [Zasada szybkości i prostoty postępowania]

§ 1. Organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia.

§ 2. Sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie.

Art. 13 [Zasada polubownego rozstrzygnięcia kwestii spornych]

§ 1. Organy administracji publicznej w sprawach, których charakter na to pozwala, dążą do polubownego rozstrzygnięcia kwestii spornych oraz ustalania praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania w należących do ich właściwości sprawach, w szczególności przez podejmowanie czynności:

- 1) skłaniających strony do zawarcia ugody, w sprawach, w których uczestniczą strony o spornych interesach;
- 2) niezbędnych do przeprowadzenia mediacji.

§ 2. Organy administracji publicznej podejmują wszystkie uzasadnione na danym etapie postępowania czynności umożliwiające przeprowadzenie mediacji lub zawarcie ugody, a w szczególności udzielają wyjaśnień o możliwościach i korzyściach polubownego załatwienia sprawy.

Art. 14 [Zasada pisemności]

§ 1a. Sprawy należy prowadzić i załatwiać na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej. Pisma utrwalone w postaci papierowej opatruje się podpisem własnoręcznym. Pisma utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

§ 1b. Sprawy mogą być załatwiane z wykorzystaniem pism generowanych automatycznie i opatrzonych kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej. W przypadku pism generowanych automatycznie przepisów o konieczności opatrzenia pisma podpisem pracownika organu administracji publicznej nie stosuje się.

§ 1c. Sprawy mogą być załatwiane z wykorzystaniem usług online udostępnianych przez organy administracji publicznej po uwierzytelnieniu strony lub innego uczestnika postępowania w sposób określony w art. 20a ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2024 r. poz. 307).

§ 1d. Pisma kierowane do organów administracji publicznej mogą być sporządzane na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej. Do opatrywania ich podpisami i pieczęciami stosuje się przepisy § 1a i 1b.

§ 2. Sprawy mogą być załatwiane ustnie, telefonicznie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2020 r. poz. 344) lub za pomocą innych środków łączności, gdy przemawia za tym interes strony, a przepis prawny nie stoi temu na przeszkodzie. Treść oraz istotne motywy takiego załatwienia powinny być utrwalone w aktach w formie protokołu lub podpisanej przez stronę adnotacji.

Art. 14a [Ocena działania urzędów]

Organy administracji publicznej umożliwiają stronom ocenę działania urzędów kierowanych przez te organy, w tym pracowników tych urzędów.

Art. 15 [Zasada dwuinstancyjności]

Postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 16 [Zasada trwałości decyzji]

§ 1. Decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub ustawach szczególnych.

§ 2. Decyzje mogą być zaskarżane do sądu administracyjnego z powodu ich niezgodności z prawem, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych ustawach.

§ 3. Decyzje ostateczne, których nie można zaskarżyć do sądu, są prawomocne.

Art. 17 [Słowniczek]

Organami wyższego stopnia w rozumieniu kodeksu są:

- 1) w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego – samorządowe kolegia odwoławcze, chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej;
- 2) w stosunku do wojewodów – właściwi w sprawie ministrowie;
- 3) w stosunku do organów administracji publicznej innych niż określone w pkt 1 i 2 – odpowiednie organy nadrzędne lub właściwi ministrowie, a w razie ich braku – organy państwowe sprawujące nadzór nad ich działalnością;
- 4) w stosunku do organów organizacji społecznych – odpowiednie organy wyższego stopnia tych organizacji, a w razie ich braku – organ państwowy sprawujący nadzór nad ich działalnością.

Art. 18 [Pojęcie]

Organami naczelnymi w rozumieniu kodeksu są:

- 1) w stosunku do organów administracji rządowej, organów jednostek samorządu terytorialnego, z wyjątkiem samorządowych kolegiów odwoławczych, oraz organów państwowych i samorządowych jednostek organizacyjnych – Prezes Rady Ministrów lub właściwi ministrowie;
- 2) w stosunku do organów państwowych innych niż określone w pkt 1 – odpowiednie organy o ogólnokrajowym zasięgu działania;

- 3) w stosunku do organów organizacji społecznych – naczelne organy tych organizacji, a w razie braku takiego organu – Prezes Rady Ministrów lub właściwi ministrowie sprawujący zwierzchni nadzór nad ich działalnością.

Art. 19 [Przestrzeganie własności]

Organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej własności rzeczowej i miejscowej.

Art. 20 [Własność rzeczowa]

Własność rzeczową organu administracji publicznej ustala się według przepisów o zakresie jego działania.

Art. 21 [Własność miejscowa]

§ 1. Własność miejscową organu administracji publicznej ustala się:

- 1) w sprawach dotyczących nieruchomości – według miejsca jej położenia; jeżeli nieruchomość położona jest na obszarze własności dwóch lub więcej organów, orzekanie należy do organu, na którego obszarze znajduje się większa część nieruchomości;
- 2) w sprawach dotyczących prowadzenia zakładu pracy – według miejsca, w którym zakład pracy jest, był lub ma być prowadzony;
- 3) w innych sprawach – według miejsca zamieszkania (siedziby) w kraju, a w braku zamieszkania w kraju – według miejsca pobytu strony lub jednej ze stron; jeżeli żadna ze stron nie ma w kraju zamieszkania (siedziby) lub pobytu – według miejsca ostatniego ich zamieszkania (siedziby) lub pobytu w kraju.

§ 2. Jeżeli nie można ustalić własności miejscowej w sposób wskazany w § 1, sprawa należy do organu właściwego dla miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące wszczęcie postępowania, albo w razie braku ustalenia takiego miejsca – do organu właściwego dla obszaru dzielnicy Śródmieście w m.st. Warszawie.

5 Art. 22 [Własność organów]

§ 1. Spory o własność rozstrzygają:

- 1) między organami jednostek samorządu terytorialnego, z wyjątkiem przypadków określonych w pkt 2–4 — wspólny dla nich organ wyższego stopnia, a w razie braku takiego organu – sąd administracyjny;
- 2) między kierownikami służb, inspekcji i straży administracji zespolonej tego samego powiatu, działających w imieniu własnym lub w imieniu starosty – starosta;
- 3) między organami administracji zespolonej w jednym województwie niewymienionymi w pkt 2 – wojewoda;
- 4) między organami jednostek samorządu terytorialnego w różnych województwach w sprawach należących do zadań z zakresu administracji rządowej – minister właściwy do spraw administracji publicznej;
- 6) między wojewodami oraz organami administracji zespolonej w różnych województwach – minister właściwy do spraw administracji publicznej;
- 7) między wojewodą a organami administracji niezespolonej – minister właściwy do spraw administracji publicznej po porozumieniu z organem sprawującym nadzór nad organem pozostającym w sporze z wojewodą;
- 8) między organami administracji publicznej innymi niż wymienione w pkt 1–4, 6 i 7 – wspólny dla nich organ wyższego stopnia, a w razie braku takiego organu – minister właściwy do spraw administracji publicznej;
- 9) między organami administracji publicznej, gdy jednym z nich jest minister – Prezes Rady Ministrów.

§ 2. Spory kompetencyjne między organami jednostek samorządu terytorialnego a organami administracji rządowej rozstrzyga sąd administracyjny.

§ 3. Z wnioskiem o rozpatrzenie sporu przez sąd administracyjny może wystąpić:

- 1) strona;
- 2) organ jednostki samorządu terytorialnego lub inny organ administracji publicznej, pozostające w sporze;
- 3) minister właściwy do spraw administracji publicznej;
- 4) minister właściwy do spraw sprawiedliwości, Prokurator Generalny;
- 5) Rzecznik Praw Obywatelskich.

2 Art. 23 [Czynności organu]

Do czasu rozstrzygnięcia sporu o własność organ administracji publicznej, na którego obszarze wynikła sprawa, podejmuje tylko czynności niecierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub słuszny interes obywateli i zawiadamia o tym organ właściwy do rozstrzygnięcia sporu.

Art. 24 [Podstawy wyłączenia pracownika]

§ 1. Pracownik organu administracji publicznej podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie:

- 1) w której jest stroną albo pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy może mieć wpływ na jego prawa lub obowiązki;
- 2) swego małżonka oraz krewnych i powinowatych do drugiego stopnia;
- 3) osoby związanej z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kuratelii;

- 4) w której był świadkiem lub biegłym albo był lub jest przedstawicielem jednej ze stron, albo w której przedstawicielem strony jest jedna z osób wymienionych w pkt 2 i 3;
- 5) w której brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji;
- 6) z powodu której wszczęto przeciw niemu dochodzenie służbowe, postępowanie dyscyplinarne lub karne;
- 7) w której jedną ze stron jest osoba pozostająca wobec niego w stosunku nadrzędności służbowej.

§ 2. Powody wyłączenia pracownika od udziału w postępowaniu trwają także po ustaniu małżeństwa (§ 1 pkt 2), przysposobienia, opieki lub kurateli (§ 1 pkt 3).

§ 3. Bezpośredni przełożony pracownika jest obowiązany na jego żądanie lub na żądanie strony albo z urzędu wyłączyć go od udziału w postępowaniu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione istnienie okoliczności niewymienionych w § 1, które mogą wywołać wątpliwość co do bezstronności pracownika.

§ 4. Wyłączony pracownik powinien podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub ważny interes stron.

Art. 25 [Podstawy wyłączenia organu]

§ 1. Organ administracji publicznej podlega wyłączeniu od załatwienia sprawy dotyczącej interesów majątkowych:

- 1) jego kierownika lub osób pozostających z tym kierownikiem w stosunkach określonych w art. 24 § 1 pkt 2 i 3;
- 2) osoby zajmującej stanowisko kierownicze w organie bezpośrednio wyższego stopnia lub osób pozostających z nim w stosunkach określonych w art. 24 § 1 pkt 2 i 3.

§ 2. Przepis art. 24 § 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 26 [Wyznaczenie pracownika i organu]

§ 1. W przypadku wyłączenia pracownika (art. 24) jego bezpośredni przełożony wyznacza innego pracownika do prowadzenia sprawy.

§ 2. W przypadku wyłączenia organu sprawę załatwia:

- 1) w okolicznościach przewidzianych w art. 25 § 1 pkt 1 – organ wyższego stopnia nad organem załatwiającym sprawę;
- 2) w okolicznościach przewidzianych w art. 25 § 1 pkt 2 – organ wyższego stopnia nad organem, w którym osoba wymieniona w tym przepisie zajmuje stanowisko kierownicze.

Organ wyższego stopnia może do załatwienia sprawy wyznaczyć inny podległy sobie organ. W razie gdy osobą wymienioną w art. 25 § 1 pkt 2 jest minister albo prezes samorządowego kolegium odwoławczego, organ właściwy do załatwienia sprawy wyznacza Prezes Rady Ministrów.

§ 3. Jeżeli wskutek wyłączenia pracowników organu administracji publicznej organ ten stał się niezdolny do załatwienia sprawy, stosuje się odpowiednio § 2.

Art. 27 [Członek organu kolegialnego]

§ 1. Członek organu kolegialnego podlega wyłączeniu w przypadkach określonych w art. 24 § 1. O wyłączeniu tego członka w przypadkach określonych w art. 24 § 3 postanawia przewodniczący organu kolegialnego lub organu wyższego stopnia na wniosek strony, członka organu kolegialnego albo z urzędu.

§ 1a. Członek samorządowego kolegium odwoławczego podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli brał udział w wydaniu decyzji objętej wnioskiem.

§ 2. Jeżeli wskutek wyłączenia członków organu kolegialnego organ ten stał się niezdolny do podjęcia uchwały z braku wymaganego quorum, stosuje się odpowiednio przepisy art. 26 § 2.

§ 3. Jeżeli samorządowe kolegium odwoławcze wskutek wyłączenia jego członków nie może załatwić sprawy, minister właściwy do spraw administracji publicznej, w drodze postanowienia, wyznacza inne samorządowe kolegium odwoławcze.

Art. 28 [Definicja]

Stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Art. 29 [Pojęcie]

Stronami mogą być osoby fizyczne i osoby prawne, a gdy chodzi o państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne – również jednostki nieposiadające osobowości prawnej.

Art. 30 [Odesłanie]

§ 1. Zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych stron ocenia się według przepisów prawa cywilnego, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 2. Osoby fizyczne nieposiadające zdolności do czynności prawnych działają przez swych ustawowych przedstawicieli.

§ 3. Strony niebędące osobami fizycznymi działają przez swych ustawowych lub statutowych przedstawicieli.

§ 4. W sprawach dotyczących praw zbywalnych lub dziedzicznych w razie zbycia prawa lub śmierci strony w toku postępowania na miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni.

[Przejdź do księgarni →](#)

ksiegarnia.beck.pl